

Boaz

Boaz kwam samen met zijn broertje Joe halverwege mei via een bevriende Duitse dierenbeschermmer bij ons. En eerlijkheid gebiedt te zeggen dat een beetje een hard hoofd in beide heren hadden.

Waardering Nog niet gewaardeerd

[Stel een vraag over dit artikel](#)

Ten eerste wil, om niet helemaal duidelijke redenen, de gemiddelde salukibezitter een bevederde saluki en Boaz en Joe waren korthaarsalukis. Ten tweede kwamen de heren uit het land van oorsprong en was er ook met hen gejaagd. En honden met jachtervaring, tja, die kun je hier in het dichtbevolkte westen ook niet zo goed gebruiken. Ten slotte had Boaz ook nog kromme voorpoten. Desalniettemin hadden de broertjes ook iets ergs aandoenlijks over zich en natuurlijk gingen we ons best doen voor deze mannen, maar ergens in ons achterhoofd rinkelde toch het belletje van langdurigheid.

Soms kun je dus enorm vergissen. We ontvingen een lange e-mail van twee aardige mannen, die weliswaar geen windhondervaring hadden, maar wel heel erg graag een liefst kortharige windhond zouden willen hebben. In de mail beschreven ze hun situatie uitvoerig en we kregen een prima beeld van hoe het leven van de toekomstige windhond eruit zou komen te zien. Klein puntje van zorg was de hond die er al woonde: een herdershond met een gebruiksaanwijzing –menig windhondmens denkt nu 'nou, dat gaat hem dus niet worden'. Maar ja, in de gesprekken die volgden werd ons beeld van twee bijzonder verstandige hondenmensen wel versterkt. En je moet toch ooit een keer aan een windhond beginnen.

Dus nodigden we Frans, Hubert en Vito voor een kennismakingsbezoek uit. En toen gebeurde er weer eens iets onbegrijpelijks: Boaz viel als een blok voor Vito. Wie had dat nou gedacht? En die kromme poten? Ach, dachten Frans en Hubert, deze hond heeft vast veel minder kansen dan andere, dus laten wij die dan nemen.

Na de verplichte wandeling nam Martine nog eens alles wat we over Boaz wisten met Frans en Hubert door maar de keuze was gemaakt: Boaz ging mee naar huis. In de tijd die volgde ontvingen we geregeld berichten over het wel en wee van Boaz, of Bosi, zoals hij liefkozend wordt genoemd. We volgden de ontwikkelingen met belangstelling en ook wel met verbazing: Bosi en Vito liggen lekker samen in een mand en Bosi heeft zelfs al een paar keer los op het strand gelopen. En als hij naar de mening van Vito te ver weg gaat, nou, dan haalt hij hem toch gewoon even terug!

Frans en Hubert: we zijn echt heel blij dat jullie Bosi in jullie hart gesloten hebben. Veel geluk met z'n vieren!